

*Oynález
lorda Randolpha*

CAVANAUGHVI

STEPHANIE
LAURENSOVÁ

Vynález lorda Randolpha

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

Stephanie Laurensová

Vynález lorda Randolpha – e-kniha
Copyright © HarperCollins Polska sp. z o.o., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Dynález
lorda Randolpha

STEPHANIE LAURENSOVÁ

Oynález
lorda Randolpha

PŘEKLAD

IVA HARRISOVÁ

Český název: Vynález lorda Randolpha
Název anglického originálu: The Designs of Lord Randolph Cavanaugh
Autorka: Stephanie Laurensová
Překlad: Iva Harrisová
První vydání: MIRA Books, 2018
Grafika obálky: Madgrafik
Odpovědný redaktor: Ivana Čejková
Jazyková korektura: Dana Wotřelová

© 2018 by Savdek Management Proprietary Limited
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2019

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-4179-3 (EPUB)
ISBN 978-83-276-4180-9 (MOBI)
ISBN 978-83-276-4181-6 (PDF)

PROLOG

Londýn, červen 1843

„Jsem ochotný uhradit všechny tvoje dluhy, za předpokladu, že splníš jistý úkol.“

Bledý, úhledně oblečený muž, elegantně usazený v křesle v klubu Antium, zamrkal a podíval se přes závoj dýmu v kuřáckém salonku na postaršího džentlmena v křesle naproti sobě – na svého strýce. „Cože? *Úplně* všechny?“ Z tónu jeho hlasu bylo jasně poznat, že nevěří vlastním uším.

Strýc okázale přitakal. „Úplně všechny. A ano, uvědomuju si, že je to nemalá suma. A také jsem pochopil, že většinu peněz dlužíš... Řekněme jednomu nechvalně známému lichváři, na kterého se zákazníci obrací jen v nejvyšší nouzi.“ Postarší džentlmen se odmlčel a pak pokračoval: „Upřímně přiznávám, že jsem si tě vybral proto, že ses ocitl v bezvýchodné situaci a víš, že bratr a švagrové ti nepůjčí, ani kdyby ti hrozila újma na jinak pevném zdraví, k čemuž patrně velice brzy dojde.“

Mladík stiskl rty. „Bohužel máš pravdu.“ Zaváhal a zeptal se: „Co chceš, abych udělal?“ *Co má pro tebe tak vysokou cenu, že mi nabízíš podobný*

obchod? Nevyslovená otázka zůstala viset v zakouřeném vzduchu.

Postarší džentlmen nasadil uvolněnější výraz a mávl pěstěnou rukou. „Není to nic strašného.“ Zarázil se, jako by uspořádal myšlenky, a potom dodal: „Víš, že investuju do různých projektů a řídím syndikáty, které financují železnice, plynárny a podobné podniky. Bezvýhradně solidní. V současné době se však vynořila spousta namyšlených vynálezců, kteří propagují bláznivé nápady a dělají kolem nich velký povyk.“ Džentlmen se zamračil. „Vymluvit takové nápady – nápady, které nemají naději na úspěch – investorům, není vždycky snadné. Muži se spoustou peněz, ale nedostatkem zdravého rozumu se často chovají jako malé děti. Nadchne je každá nesmyslná novinka. Právě teď se hodně mluví o zdokonalení parního stroje a jeho komerčním využití pro vozy netažené koňmi, ale poháněné párou. Což je samozřejmě nesmysl, znesnadňuje mi to však život.“ Zamračení nabylo pochmurnosti bouřkového mraku.

Postarší muž se zamyslel, patrně nad hanebnými příkořími, která mu ztrpčují život, snížil hlas a pravil: „Slyšel jsem, že jeden vynález je kousek od dokončení a má být představen dvacátého druhého července na výstavě v Birminghamu.“

Džentlmen se vpil do synovcova obličej, v očích nesmlouvavý prohnáný výraz. „Potřebuju mít jistotu, že ten vynález neuspěje – nebo že ho alespoň nepředvedou na výstavě, které se má zúčastnit princ Albert. Potřebuju ten neúspěch použít jako varovný příklad pro své investory, aby pochopili, že nemají cpát peníze do bláhových, špatně vypracovaných projektů.“

Do projektů, které jsou nejenom riskantní, ale také bez jakékoliv perspektivy.“

Mladík sepnul ruce a podržel si je před obličejem. Dlouze se na strýce zadíval a pak zamumlal: „Předpokládám, že chceš, abych ten vynález nějakým způsobem poškodil.“ Strýc stiskl čelist, opětoval pohled a mladík se s upřímnou zvědavostí podívil: „Jak si představuješ, že bych něco takového dokázal?“

Strýc se zabořil do opěradla a uhladil si nohavice. „Co se toho týče... můžu ti prozradit, kde ten vynálezce bydlí. Dílnu má u sebe v domě. Jak do ní pronikneš, nebo přesněji řečeno, jak... hodíš pomyslný klacek pod kola toho vynálezu, to už nechám na tobě.“ Postarší džentlmen se zadíval o mnoho let mladšímu synovci do očí. „Doneslo se mi, že máš tvůrčí nadání. Určitě něco vymyslíš.“

Mladší džentlmen se ocitl ve svízelné situaci, nebyl však hlupák. Strýc nabízel obrovskou částku. A žádal, aby si za ni jenom pohrál s nějakým strojem, což znělo jako výhodná nabídka. Ale strýc byl vyhlášený tím, že je mazaný, neúprosný obchodník a ještě ke všemu držgrešle. A i když už před léty ovdověl a nemá vlastní potomky, neprokázal dosud sebemenší zájem o členy své širší rodiny, o velkodušnosti či náklonnosti ani nemluvě.

Mladík se předklonil a probodl strýce pohledem. „Co je na tom vynálezu tak zvláštního a *hrozivého*, že ho chceš zmařit?“

Strýcovi ztuhl obličej. V hnědých očích se mu zableskl hněv, namířený však ne na synovce, ale na dotyčný vynález. „Je to... výsměch všem investičním projektům. Neměli ho připustit, ne jako syndikátní

investici. Nepotřebujeme zpropadené parní vozy, máme skvělé koně a není nic špatného na kočárech, které tahají za sebou. Tyhle stroje – tyhle novátorské motory – mají nejenom spoustu ozubených koleček a převodů, ale také plno ventilů, trubiček a pístů. Čert ví, jak fungují... do něčeho tak nevypočitatelného rozhodně nehodlám vrážet peníze!“

Strýc se zhluboka nadechl. „Parní lokomotivy byly jedna věc. Dokonce i tkalcovské stavy poháněné párou se daly pochopit. Ale tyhle nejnovější zlepšováky!“ Rozhodil rukama, aby vyjádřil své neporozumění nebo porážku, nebo možná obojí. I když mluvil potichu, jeho hlas zněl jako rozhořčená tiráda. „Jak si mám poradit se svými investory? Pořád jenom žvaní o tlaku a nových trendech, o nutnosti vývoje nových možností, a protože jim nedokážu vysvětlit, že to není správné, odmítají mě poslouchat. Vyslyšet mou radu, že *my – celá společnost* – tyhle novoty nepotřebujeme a že se nevyplatí do nich investovat.“

Aha. Přicházíš o investory, protože přebíhají k syndikátům zainteresovaným na těchto nových vynálezech. Jsi luddita, nechápeš nové stroje a myslíš si, že jsou k ničemu, tak... Mladík potlačil úsměv. Pochopil, že nabízený obchod je oboustranně výhodný. Jeho život a živobytí závisí na strýčkovi – jeho hlavním věřiteli, a tenhle vynález, pokud bude úspěšný, zase ohrožuje strýcovo živobytí.

Možná bude muset podniknout něco, co je lehce nepočestné, alespoň se však vyjasnilo, že ta dohoda není zase až tak nesmyslná.

Pomalou přikývl, pohled stále upřený do strýcova nyní značně cholerickeho obličej. „Chápu.“ Odmlčel

se a tiše dodal: „Jak si přeješ. Udělám to. Postarám se o tvůj problém a ty se na oplátku postaráš o mé dluhy.“ Napřáhl ruku.

Strýc se mu zadíval do očí a pak ho popadl za ruku a plácli si.

„Měl bys mi o tom vynálezu povědět všechno, co víš,“ požádal mladík.

Strýc uposlechl. Sdělil, kde se vynález nachází, jméno vynálezce a doplnil, že by se mělo údajně jednat o vylepšení Russellových úprav původního Trevithickova parního motoru z roku 1803.

Mladík tomu rozuměl stejně málo jako strýc. Přesto přikývl. Přehrál si rychle v hlavě předchozí rozhovor a otázal se: „Rozumím tomu správně, že ať už to vozidlo bude, či nebude fungovat, budeš spokojený, když ho nepředvedou za slavnostních fanfár na výstavě v Birminghamu?“

Strýc se zlehka zamračil. „To by mělo stačit. Když tam ten vynález nebudou moct úspěšně ukázat,“ strýc se chladně pousmál, „nikdo nebude věřit, že je provozuschopný.“ Po vteřině rozhodně přikývl. „Ano. To bude stačit.“

„Dobře.“ Mladík se vytáhl na nohy.

Strýc k němu vzhlédl. „Samozřejmě se té výstavy také zúčastním. Přesvědčím se o tvém výkonu na vlastní oči.“

Mladý muž naklonil hlavu. „Udělám všechno proto, abys byl spokojený. Teď mě omluv, musím jít.“

Strýc zamumlal pár slov na rozloučenou a mladý džentlmen zamířil k východu.

Zastavil se na schodech před hlavními dveřmi klubu a zadíval se na jasnou letní oblohu.

Jak těžké může být posunout jednu dvě páčky, uvolnit pár šroubů nebo zašantročit několik náčrtů roztržitého vynálezce?

Vyhovět strýci by nemělo být nic těžkého a pak bude mít před sebou opět bezstarostný život a zářivou budoucnost.

Když však sešel ze schodů a zamířil ke svému příbytku, cítil, jak v něm vzrůstají pochybnosti, jestli se nenechal namočit do něčeho, co měl radši odmítnout. *Ale...*

Nepříjemná pravda byla, že se ocitl v zoufalé situaci. Skutečně bezvýchodné. A tahle alespoň nikdo neumře.

PRVNÍ KAPITOLA

Berkshire, červenec 1843

Lord Randolph Cavanaugh – Rand, jak mu říkala rodina a přátelé – projížděl uličkami lemovanými stromy a vychutnával si čerstvý venkovský vzduch. Poslední čtyři měsíce strávil v Londýně a takhle dlouho plánovaná cesta do Raventhorne Abbey za bratrem, švagrovou a jejich dětmi byla vítané změna. Poskytla mu záminku, aby unikl před stále stoupajícím vedrem v hlavním městě.

Shodou okolností se však také kryla s potřebou zkontrolovat, jak pokračuje jeden z projektů, na kterou poskytla finanční záruku jeho firma Cavanaugh Investments. Posledních pět let, od svých pětadvaceti, když mu vyplatili celé dědictví, se vytrvale a usilovně snažil postavit na vlastní nohy – budoval svůj život a postavení. Nestačilo mu být Raventhorneovým nevlastním bratrem. Chtěl něco víc, podnik, který by patřil pouze jemu.

Prostřednictvím Rydera, Randova staršího nevlastního bratra, nyní markýze z Raventhorne, a Ryderovy markýzy Mary se seznámil s Cynsterovými. Gabriel Cynster, jeden z Maryiných starších bratranců, byl

renomovaná postava v investičních kruzích. Rand se u něj pokorně, i když neoficiálně učil, od samého mistra, a po několika letech založil svou vlastní firmu. Zaměřil se na oblast, které nejlépe rozuměl, a začal investovat do nejnovějších vynálezů.

Jeho syndikát měl v současné době mimo jiné výlučný kapitálový podíl na Throgmortonově parním voze. Parní vozy nebyly žádná novinka – jejich princip předvedl už Trevithick v roce 1803 – ale zatím se nikomu nepodařilo vyřešit poslední problémy bránící tomu, aby vozy začala používat širší veřejnost. William Throgmorton se proslavil řadou vynálezů spojených s párou, které pomohly zdokonalit stroje dřívějších vynálezců. Upravené stroje se díky němu staly obchodně přitažlivějšími.

Když došlo na vynálezy, mělo jméno Throgmorton velkou váhu a vynikající zvuk. Rand považoval investici do jeho nejnovějšího, i když stále nejistého projektu, za výborný krok, který by se mohl vysoce vyplatit.

Znal Williama Throgmorta několik let. Za pomoci svého syndikátového investičního fondu financoval několik jeho dřívějších projektů, které byly všechny úspěšné. Rand považoval investici do jeho současného projektu za rozumné rozhodnutí.

Znepokojovala ho však jedna věc. Právě kvůli ní si udělal tuhle zajížděku do srdce Berkshire. Throgmorton se mu už dlouho neozval. Poslední zprávu poslal před více než třemi měsíci, a to se až do března hlásil víceméně každý měsíc.

Rand Throgmortonovi věřil. A k tomu ještě věděl, že vynálezci se občas ponoří do práce natolik, že

ztratí přehled o čase a z hlavy se jim vypaří všechny ostatní povinnosti. Throgmorton se však za celá ta léta, co s ním Rand spolupracoval, ani jednou nezapomněl ohlásit.

A co ho znepokojovalo ještě víc, Throgmorton neodpověděl na dopisy, které mu Rand poslal. To mu nebylo vůbec podobné, a když se teď blížila výstava v Birminghamu, na níž měl být představen již dopředu ohlášený Throgmortonův vůz, se potřeboval Rand ujistit, jak kvůli sobě, tak i kvůli celému syndikátu, že stroj je na nejlepší cestě k dokončení.

Na výstavě se shromáždí výkvět britských vynálezců. Otevřít ji má princ Albert a pak si určitě prohlédne s upřímným zájmem všechny exponáty. Úspěch na výstavě je klíčový nejen pro budoucnost Throgmortonova motoru, ale také pro Randovo postavení ve společnosti investorů. Kdyby se Throgmortonovi nepodařilo vynález včas dokončit...

Rand tu myšlenku vypudil z hlavy. Throgmorton ještě nikdy nezklamal.

Přesto chtěl Rand vědět, co se děje na Throgmorton Hall. Chtěl slyšet, jak Throgmorton pokračuje, a když mu ten chlap neodpovídá na dopisy, zajede ho osobně navštívit.

Na Throgmorton Hall dosud nikdy nebyl, s Williamem se vřdycky setkával ve městě. Věděl pouze, že dům stojí kousek od vesnice Hampstead Noreys, ukrytý v hloubi Berkshire. Kromě toho si Rand musel přiznat, že je zvědavý na Throgmortonovu dílnu.

Tak místo toho, aby pokračoval z Readingu na západ k Raventhorne Abbey, zabočil směrem na Wantage. Na oběd se zastavil v Pangbourne a jeho podkoní

Shields se vyptal místních. Vyzbrojeni získanými informacemi pokračovali na Basildon a pak sjeli z hlavní silnice a začali se proplétat úzkými venkovskými cestami nejprve na západ a potom na jihozápad. Před nějakou dobou projeli Ashampsteadem. Podle ukazatele jim do Hampstead Norreys zbývaly přibližně dva kilometry.

Rand vedl své hnědočervené koně mírným klusem. Zastaví se u Throgmortonu, zjistí, jak pokračuje, a dostane se mu potřebného ujištění. Pak bude mít spoustu času na cestu na Abbey. S trochou štěstí tam dorazí ještě předtím, než půjdou jeho nejstarší synovec a neteř do postele. Nejmladšímu synovci byly teprve dva roky. Rand si nebyl jistý, v kolik hodin chodí tak malé dítě spát.

Randovi se role strýce velice zamlouvala. O postavení nejoblíbenějšího strýčka Ryderových a Maryiných potomků soutěžil se svými dvěma mladšími bratry, s Christopherem – Kitem – a Godfreyem. Rand se zazubil. Na příštích pár dnů, možná na celý týden strávený s Ryderem, Mary a jejich halasnou bandou dětí se upřímně těšil.

Na cestě se vynořil klenutý most ze šedivých kamenů. Rand zpomalil koně a převedl je přes něj nahoru a na druhou stranu. Tabulka na vrcholku mostu mu sdělila, že přejíždí přes řeku Pang, patrně horní úsek stejného toku, který překonali v Pangbourne.

„Zdá se, že se blíží hledaná vesnice,“ upozornil Shields ze sedátka za Randem. „Řekl bych, že se rozkládá po pravé straně.“

Rand přikývl a trhl otěžemi. Koně přidali do kroku a kočár hladce zrychlil.

Levou stranu cesty lemovaly stromy a přecházely v hustý porost připomínající prastaré duby a buky ve zbytcích lesa Savernake kousek od Ravensthorne.

Na pravé straně stály stromy dál od sebe a prosvítala mezi nimi vesnice postavená podél potoka. Rand zahlédl střechy z došků a olověného plechu.

Tabule u cesty oznámila, že dojeli do vesnice Hampstead Norreys. Shields správně předpověděl, že se bude rozkládat podél hlavní ulice po pravé straně, s obchody a domy táhnoucími se na sever. Hostinec *Norreys Arms* stál na nejbližším rohu.

Rand zastavil v uličce naproti hostinci. Ulička vedla alejí na západ a pak se stáčela doleva na jihozápad. Shields seskočil na zem. „Půjdu se přeptat.“

Rand pouze přikývl. Pozoroval, jak Shields vchází na dvůr hostince a mluví s klukem zametajícím dláždění před postranními dveřmi.

Shields dal klukovi minci a vrátil se spěšně ke kočáru. Kočár se zhoupl, jak nastoupil za Randa. „Máme jet touhle alejí,“ sdělil. „Příjezdová cesta na Throgmorton Hall je údajně hned za zatáčkou. Prý ji nemůžeme minout. U ústí stojí kamenné sloupky s orly na vrcholku, ale není tam žádná brána.“

Rand kývl souhlasně hlavou a pobídl pár koní před kočárem. Koně poslušně vykročili a kočár se dal plynule do pohybu. Pouhý metr za zatáčkou na jihovýchod se skutečně objevily dva kamenné sloupky označující vjezd na dobře udržovanou cestu. Rand zpomalil koně a obrátil je do ústí. Kočár ujížděl po rovné, udusané zemi a Rand se rozhlížel kolem sebe. Okolní stromy vrhaly chladivý stín a přítmí prozařovaly pruhy slunečního světla pronikajícího

listovím. Cesta vedla dubovým a bukovým lesem, ale tu a tam probleskovaly i lesklé listy topolů. Cesta vytvářela příjemné útočiště před horkým letním dnem. Všechno, co Rand až dosud viděl, svědčilo o poklidné, svěže zelené krajině, jaká se dá v jižní Anglii místy ještě najít.

Nebyl vidět žádný dům ani jiné budovy. Příjezdová cesta se nakonec vynořila z lesa a objevila se mýtina, které uprostřed vévodil Throgmorton Hall.

Dům měl tři podlaží a byl postavený z místního světle šedého kamene. Rand předpokládal, že pod palladiánskou fasádou se skrývají starší zdi, ale přestavba byla provedena velice vkusně. Throgmorton Hall přesně odpovídal obrazu pohodlného sídla venkovského džentlmena. Stál natočený na západ a bíle zarámovaná okna s vysokými tabulemi ve dvou spodních podlažích a vikýřová okna v horním patře vedla na široký pás pokoseného trávníku. Trávník se táhl i na jižní straně, tu a tam posetý mohutnými starými stromy, a končil lesem, který, pokud Rand správně viděl, obklopoval dům kolem dokola.

Zpomalil koně do kroku. Když se přiblížili, znamenal nalevo okrasné křoviny přecházející plynule v les a za nimi slušně velkou stáj.

Příjezdová cesta končila velkým oválným nádvořím před schodištěm stoupajícím k půlkruhovému přístřešku nad obrovskými vstupními dveřmi. Uprostřed nádvoří stála malá kruhové fontána, naproti hlavním dveřím.

Rand vjel kočárem na nádvoří, obkroužil fontánu a zastavil u okraje trávníku na druhé straně od schodiště. Zatáhl brzdu, podal Shieldsovi oště

a sestoupil. „Nevím, jak dlouho mi to bude trvat.“
Zahlédl kluka přicházejícího od stájí. „Asi tak hodinu, možná dvě. Dělej, co uznáš za vhodné.“

Shields cosi zamumlal.

Rand ho nechal, aby se postaral o koně a o kočár a zamířil přes nádvoří.

Ušel pouhé dva kroky, když do ospalého ticha zaznělo tlumené *bum*.

Rána se ozvala uvnitř v domě.

Rand se rozhlédl, zvažněl a rozběhl se ke schodišti.

Zpoza vstupních dveří se valila pára. Pak se dveře rozletěly a ven se vyrojili lidé – komorné, lokajové a další obyvatelé.

Rand i v běhu zaregistroval, že přestože kašlou a odhánějí rukama oblaka páry, ani jeden nevypadá, že by propadl panice. S úlevou zpomalil do kroku. Ti, kterým se podařilo vyběhnout, si ho měřili zvědavými pohledy. Pak se vypotácela postarší dáma, ruku přitisknutou na úctyhodné poprsí.

Rand přiskočil ke schodům a nabídl jí rámě. „Ukažte, opřete se o mě.“

Dáma zamrkala a potom se usmála. „Děkuju. Děje se to sice hodně často, ale přesto je to pokaždé šok.“ Ostatní se shromáždili u fontány a dívali se vyčkávavě ke dveřím. Kyprá dáma ukázala na lavičku u květinového záhonu před domem. „Většinou si tam sednu, abych se trochu uklidnila.“

Rand polkl nejrůznější otázky, které se mu draly na jazyk, pomohl dámě ze schodů a dovedl ji k lavičce.

Dáma se s procítěným povzdechnutím usadila a vzhlédla k němu. „Mám pocit, že jsme si nebyli představeni, ale děkuju vám.“ Podívala se za něj na

jeho kočár a pozvedla opět pohled, tentokrát s nepokrytou zvědavostí. „Jak vidím, právě jste přijel.“

„Ano,“ potvrdil Rand. Než se však stačil představit, upoutal jejich pozornost rozruch u otevřených dveří.

Kdosi se pokoušel vystrkat štíhlého džentlmena. Měl na sobě šedivý plášť vynálezce a kolem krku mu visely ochranné brýle. Plášť byl na několika místech umazaný, mužovy tmavohnědé vlasy trčely na všechny strany a dotyčný vypadal poněkud omámeně.

Osoba za jeho zády ještě jednou zatlačila a muž vyvrávoral pod přístřešek nade dveřmi.

Za jeho zády se vynořila mladá žena. Zuřivě se zamračila, dala si ruce v bok a probodla zmateného džentlmena pohledem.

Rand zamrkal a ještě jednou se podíval.

Mladá žena vypadala jako dračice s rudozlatými vlasy, štíhlá, průměrně vysoká, s bledou pokožkou a jemnými rysy, oblečená v blankytně modrých šatech, rozechvělá silnými emocemi, ale přesto důstojná a půvabná.

Rand ještě nikdy neviděl tak fascinující bytost.

„Tohle musí přestat!“ prohlásila dračice. Měla příjemně hluboký hlas, v tu chvíli zostřený zoufalým hněvem. „Už toho mám dost!“ pokračovala stále směrem k džentlmenovi, který potřásal hlavou, jako by se snažil pročistit zamlžený mozek. „Musíš toho nechat. Nemůžeš ten zatracený vynález vyhazovat pořád do vzduchu!“

I na dálku bylo vidět, jak se plísněný džentlmen zakabonil. „Myslím, že vím, v čem spočívá chyba.“ Otočil se k dračici, očividně odhodlaný obhájit svůj názor. „Výbuch způsobil přívod –“

Džentlmen se otočil k mladé dámě, pohled mu padl na Randa a odmlčel se uprostřed věty.

Dračice se podívala stejným směrem. Zaznamenala Randa a strnula. Zatvářila se neurčitě a spustila ruce. Společně s ohromeným džentlmenem na něj třeštila oči.

Džentlmen se malinko zamračil. „Dobré odpoledne. Můžu pro vás něco udělat?“ Podíval se přes nádvoří a všiml si Randova kočáru – drahé ekvipáže tažené ušlechtilými koňmi. Vykulil oči a pohlédl zpátky na Randa.

Rand se omluvil postarší dámě, nechal ji sedět na lavičce a vyšel po schodech na verandu. Zastavil se metr před mladou ženou a džentlmenem. Když ho měl teď naproti sobě, zjistil, že je téměř stejně vysoký jako on, i když mnohem hubenější. Podle rysů obličeje a inteligentních oříškových očí to musel být syn Williama Throgmortonova. Co se té mladé ženy týkalo... oči měla spíš zelené než oříškové a nádherné bohaté vlasy se jí kroutily do růžovo zlatých prstýnků, ale rty a brada prozrazovaly, že je Williamova dcera. Rand ji pozdravil kývnutím hlavy a pak se obrátil na džentlmena. „Jsem lord Randolph Cavanaugh a přijel jsem za panem Williamem Throgmortonem.“ Odmlčel se a dodal: „Předpokládám, že je to váš otec.“

Na verandě se rozhostilo ticho.

Džentlmen opětoval pohled, ale viditelně zbledl. Rand nepochyboval, že ví, s kým má tu čest.

Rand se podíval na dračici. V zelených očích se jí zračil šok a také zbledla.

Pak přimhouřila oči, našpulila rty, vystrčila bradu a pohlédla na mladého džentlmena. „William Johnne...“ pronesla tázavě i důrazně zároveň.

Williamovi Johnovi se hlavou honily nejrůznější nepřímé myšlenky, podle toho, jak se tvářil. Vypadal lehce polekaně. Otočil se k sestře a k úleku se přidala provinilost.

Co se to tady děje?

Rand se obrnil proti vlastnímu hněvu. Podíval se otevřenými dveřmi do domu. Pára se začínala rozplývat. Klidným hlasem se otázal: „Je doma pan William Throgmorton?“

Stočil pohled zpátky na mladého muže, podle všeho Williama Johna Throgmortonova.

Mladík poněkud bázkivě vykotal: „Ach. Věci se mají tak...“

Pak mu opět došla slova a odmlčel se. Rand pohlédl na dračici.

Mladá žena krátce zaváhala a potom udělala pukle. „Lorde Cavanaughu. Já jsem slečna Throgmortonová, a jak jste se už určitě dovtípil, tohle je můj bratr William John Throgmorton.“ Zarazila se, stiskla ruce, pozvedla bradu a podívala se Randovi zpřímá do obličeje. „Co se mého otce týče, bohužel vás musím informovat, že v lednu zemřel.“

Teď vytřeštil oči Rand. V hlavě se mu roztočila smršť myšlenek. Nakonec krátce a úsečně spíš jen sám k sobě konstatoval: „William Throgmorton je mrtvý.“

Nebyla to otázka a nikdo neodpověděl.

Rand zamrkal a zaměřil se opět na Williama Johna. „V lednu?“ Sice se stále ovládal, ale z jeho hlasu číselna popuzená nevíra.

William John jen bezmocně opětoval jeho pohled.

Rand koutkem oka zaznamenal, že slečna Throgmortonová důrazně přikývla, téměř otevřeně rozzlobená na bratra, a mlčky tu skutečnost potvrdila.

Rand opět obrátil pozornost k sinalému Williamu Johnovi. Pokud je William Throgmorton mrtvý, je William John s největší pravděpodobností po právní i finanční stránce jeho dědic. Randovi vyvstala na mysli otázka, jestli William John podědil i otcovy intelektuální schopnosti.

Pokud ano, pak...

Pak možná – ale skutečně jen možná – existuje východisko ze šlamastyky způsobené smrtí Williama Throgmorta, neschopností jeho syna informovat o tom investory a organizátory blížící se výstavy v Birminghamu.

Všichni tři na sebe zírali, vzájemně se hodnotili a odhadovali své možnosti. Potom se Rand zhluboka nadechl a podíval se otevřenými dveřmi. „Tohle dilema,“ pravil rázně a přísně, „obchodní dohodu, kterou uzavřel můj investiční syndikát s vaším otcem, bychom měli probrat uvnitř, pokud je to dostatečně bezpečné.“

Dračice pohlédla do vstupní haly, potom na zaměstnance a zavolala: „Můžete dovnitř.“ Pak se obrátila k Randovi a Rand si byl naprosto jistý, že se jí zračí v očích obavy. „Pojďte prosím dál, mylorde.“

Vešla do domu.

William John Randovi nemotorně pokynul, že má jít před ním.

Rand překročil práh a vstoupil do hezky zařízené haly, kde ho přivítal nezaměnitelný pach přehřátého kovu. V tu chvíli mu bylo jasné, že musí nejdřív zjistit, jak vypadá skutečná situace na Throgmorton Hall.

„Vybuchl kotel,“ sdělil William John šourající se mu v patách. Očividně se myslel, že právě tahle část problému je nejožehavější.

Rand pokračoval za slečnou Throgmortonovou halou ke dveřím vedoucím nejspíš do salonku a ohlédl se za chůze na Williama Johna. Ten právě mířil k nenápadným dveřím napravo od vchodu, k takovým, za nimiž se obvykle nachází schodiště do věže nebo do sklepa. Byly dokořán otevřené.

Rand se zastavil. Zahlédl kamenné točité schodiště klesající do sklepa. Právě odtamtud se linul kovový zápach.

„Kdepak,“ zastoupila bratrovi cestu slečna Throgmortonová. „Ať tě ani nenapadne zmizet zase dolů.“ Popadla bratra za ruce a násilně ho obrátila. „Do salonku, Williame,“ nakázala přísně a provlekla bratra bez jediného pohledu kolem Randa. „Musíš lordu Cavanaughovi vysvětlit, co se stalo. Upřímně řečeno, sama bych si ráda poslechla tvoji verzi příběhu,“ dodala malinko jedovatě.

Rand povytáhl obočí a přidal se k sourozencům Throgmortonovým. V duchu musel uznat, že následující hodina bude patrně mnohem náročnější, než si představoval.

Salonek se podobal hale – prosvětlený, útulný a neokázalý. Byl jednoduše zařízený, ale přesto bylo zřejmé, že ho navrhovala žena, nebo se na něm alespoň ženská ruka podepsala. Křesla a dlouhá pohovka byly bohatě polstrované a potažené květovaným chintzem. Od bledě zelených stěn se odrážely zářivě bílé rámy oken. Vysoká okna vedla na dlážděnou terasu nad dlouhým jižním trávníkem a vpouštěla do místnosti jasné letní slunce.

Slečna Throgmortonová vtláčila bratra na pohovku a sedla si do jednoho z křesílek potažených chintzem,

které stálo naproti dveřím. Vyzvala Randa – mnohem půvabnějším gestem než bratra –, aby se posadil do křesílka čelem k pohovce na opačné straně nízkého stolu.

Rand uposlechl. Bylo mu zvláště nepříjemné, že na sobě nemá svůj dokonale střížený kabát a na míru ušité kalhoty, ale jen obyčejné jezdecké oblečení a vysoké boty. Netušil, proč mu to vadí. Měly by ho trápit mnohem důležitější věci než to, jak působí na Throgmorton, zejména, když William John patrně vůbec jejich hosta nevnímal.

Odhadoval, že Williamu Johnovi bude tak pětadvacet. A vsadil by se, že slečna Throgmortonová bude o rok mladší, podle toho, jak se k sobě sestra a její zcela jasně nesnesitelný bratr chovají. Měl také sourozence a stavěl tudíž na bohatých zkušenostech.

William John seděl, jako by spolkl pravítko, lehce se mračil a upíral pohled na ruce sevřené mezi kolena.

Slečna Throgmortonová po něm stříhala očima, odkašlala si a obrátila se na Randa. „Uvědomuju si, že jste uzavřel s otcem obchodní dohodu, mylord. Když nám vysvětlíte, na čem jste se přesně dohodli,“ mávla neurčitě rukou a poněkud chabě dodala, „možná bychom vám mohli být nápomocní.“

Rand si ji chvíli prohlížel a pak se podíval na Williama Johna. „Mám pocit, že váš bratr velice dobře ví, čeho se ta dohoda týká, slečno Throgmortonová. William John – bude jednodušší, když budu používat jeho křestní jméno – určitě pochopil, koho má před sebou.“

William John pozvedl oči a nepatrně se ušklíbl. Pohlédl na slečnu Throgmortonovou. „Lord Cavanaugh

je hlavní investor syndikátu, který finančně podporuje otcův parní motor.“

Felicia Throgmortonová zalapala po dechu. „Ten, který jsi právě vyhodil do vzduchu? Jako už poněkoli káté?“ Srdce jí sevřela ledová ruka strachu.

William John pochmurně přikývl.

Felicia cítila, jak se jí strach rozlévá celým tělem. Podívala se na lorda Cavanaugha a pak zpátky na bratra. „Co přesně znamená, že ho finančně podporuje?“

William John se zavrtěl způsobem, který Felicii ještě víc vyděsil. „Lord Cavanaugh,“ William John střelil pohledem po naprosto nehybném lordovi, z něhož sálala zlověstnost tygra připraveného k útoku, „nebo přesněji řečeno on a jeho investiční syndikát vyplatili otcí dopředu prostředky nutné na dokončení motoru a jeho prezentaci na výstavě, oplátkou za dvoutřetinový podíl na právech na vynálezu.“

Felicia stiskla pevně rty a spolkla všechny příliš útočné poznámky. Byla dcera vynálezce a otázky práv a financování jí nebyly cizí. Měla jasnou představu, o čem bratr hovoří. Ale za dané situace... Bez jediného pohledu na lorda Cavanaugha krátce přikývla. „Chápu. Tak kde jsou ty prostředky v tuhle chvíli? Jak vypadá stav účtu?“

„Do výstavy zbývají pouhé tři týdny, jak dobře víš.“ William John se zatvářil omluvně. „Většinu peněz jsme utratili.“

Felicia se zamračila. „Za co? Od tátovy smrti byly zapotřebí jen dva náhradní kotle a pár ventilů.“ Podívala se na lorda Cavanaugha, který jejich slovní výměnu sledoval s naprosto nečitelným, ale o to děsivějším výrazem ve svém hezkém aristokratickém

obličej. Navzdory zlé předtuše rychle dodala: „Určitě budeme moct jeho lordstvu vrátit všechno, co nám zbylo v okamžiku tátovy smrti –“

William John mávl rozrušeně rukou.

Felicii se sevřel žaludek. „Cože?“ zaslechla samu sebe. „Ono to nejde?“

William se na ni upřeně zadíval a váhavě pravil: „Ty peníze, ze kterých jsi platila účty...“

„Cože?“ Felicia slyšela, jak jí vyjel hlas. „Ale...“ Zůstala nevěřicně zírat na bratra. „Říkali jste – ty a táta –, že ty peníze pocházejí z autorských honorářů za jiné vynálezy.“

„Ano, to jsme říkali,“ potvrdil William John o něco odvázněji. „Věděli jsme, že bys to nepochopila, tak...“

„Tak jste mi lhali.“ Felicia měla pocit, že se jí zhroutil svět. Mnohem tišeji doplnila: „Oba dva.“

William John sebou trhl, upřel pohled na sevřené ruce a Felicia se trhaně nadechla, potlačila bolest a hněv, které v ní ta zrada vyvolala, a s naprostým klidem prohlásila: „Nabádali jste mě k tomu, aby používala finanční prostředky investorů na výdaje za domácnost.“

William John zamrkal, zakabonil se a podíval se jí do očí. „Museli jsme z něčeho žít.“

Návštěvník v křesílku naproti pohovce překřížil dlouhé svalnaté nohy.

Ten elegantní a rozvážný pohyb okamžitě upoutal Feliciinu pozornost.

Rand s tím počítal a zachytil její pohled. „Abychom si to ujasnili, slečno Throgmortonová. Investice do práce vašeho otce také zahrnovala náklady na jeho

živobytí a na živobytí pomocníka.“ Rand kývl hlavou na Williama Johna. „To samé se týkalo údržby dílny a podobných prostor. Takže peníze vynaložené na domácnost nevidím jako problém. A jsem si jistý, že stejného názoru budou i investoři, které zastupuju.“

Felicii však jeho ujištění příliš neuklidnilo. V tomhle případě to možná není problém, ale dozvěděla se toho tolik, aby tušila, že v jiných případech to bude horší.

„Avšak,“ Rand se obrátil opět na jejího bratra, „jak William John správně upozornil, výstava, na které měl váš otec podle dohody představit úspěšně vylepšený parní motor, se koná za pouhé tři týdny.“ Podíval se do oříškově hnědých očí Williama Johna. „A právě z tohoto důvodu mě v první řadě zajímá, jestli bude Throgmortonův parní motor provozuschopný a připravený ke slavnostnímu odhalení na výstavě. Tak, jak jsme původně plánovali.“

Na tomhle výsledku nesmírně záleželo. Rand si až teď uvědomil, jak moc je důležité, aby uspěli. Stále v duchu zpracovával hrozbu, která najednou visela ve vzduchu.

Probodával Williama Johna pohledem a odolával nutkání podívat se na slečnu Throgmortonovou, aby zjistil, jak se vyrovnává se zcela očividně bolestivým poznáním. Pak promluvil: „Co kdybyste mi přiblížili, v jakém stadiu se motor v současné době nachází?“

Taková žádost je pro každého vynálezce výzvou, aby se pustil do podrobného výkladu, a ukázalo se, že William John je stejně zapálený, jako býval jeho otec. Dychtivě uposlechl a pustil se do obšírného líčení. Několikrát zabředl do takových technických

podrobností, že musel Rand pozvednout ruku a požádat o objasnění. Během několika minut však pochopil, že William John je skutečně synem svého otce a zbytečně ho podceňoval.

Přesto zůstávalo otázkou, jestli se mu podaří dokončit, co Throgmorton nestihl před svou smrtí.

William John brebentil a brebentil a Randovi neušlo, že slečna Throgmortonová ho pozorně poslouchá. Seděla opřená v křesle, plně zaujatá, a Rand podle soustředěného výrazu v jejích očích poznal, že chápe, co její bratr vysvětluje. Možná stejně dobře jako sám Rand.

William John se nakonec dostal do současnosti. „Takže jak vidíte, když se mi teď podařilo upravit proudění a vylepšit spoje, zbývá jen nastavit ovládání, aby motor podával větší výkon.“ William John se ušklíbl. „Proto vybuchl kotel. Ještě není správně nastavený.“

Slečna Throgmortonová nesouhlasně zamručela. „Byl to třetí kotel během několika týdnů.“

William John pokrčil rameny. „To nastavení... není jednoduchá záležitost. Když není správně vyvážené, stoupá tlak v kotli, a když se ho nepodaří dostatečně rychle upustit nebo vypnout motor...“ rozhodil bezmocně rukama.

Slečna Throgmortonová si odfrkla.

Rand se zadíval na mladého vynálezce. „Měl bych otázku.“ Tenhle bod nechápal. „Váš otec zemřel v lednu, ale přesto jsem až do konce března dostával zprávy, jak pokračuje. Podle toho, co jste mi pověděl, byly ty zprávy přesné, ale napsané jeho rukou...“ Konečně mu to došlo. „On je nepsal váš otec, že je to tak?“

William John zavrtěl hlavou. „Ty zprávy jsem psal pro tátu celá léta. Tak jsem v tom jenom pokračoval.“

Rand přikývl. „Dobře. Poslední otázka. Proč jste mě neinformoval o jeho smrti?“

William John stiskl rty a podíval se Randovi do očí.

Rand čekal. Byl rád, že i slečna Throgmortonová zůstala zticha.

William John nakonec pravil, pohled upřený stále zpříma na Randa: „Pracoval jsem na tom motoru od samého počátku společně s otcem. Vložil jsem toho do něj stejně mnoho jako on, viděno z pohledu vynálezce. Doufal jsem a pořád doufám – je to můj hlavní cíl –, že se mi ho podaří dokončit a předvést na výstavě. Věděl jsem, že se tam s vámi setkám, společně s ostatními investory, a budu moct přímo na místě vysvětlit, co se stalo, a dokázat, že nejsem o nic horší než otec.“ William střelil očima po sestře a pak se podíval zpátky na Randa. „Chtěl jsem dokázat, že jsem zdědil jeho nadání.“

Rand věděl, že je to nepřikrášlená pravda. William John byl stejný jako ostatní vynálezci – neschopný jakékoliv záludnosti, alespoň pokud se týkalo vynálezů a vynalézání. Vynálezci se neustále potýkají s překážkami, které je třeba zdolat, a lži považují za ztrátu času.

A Rand Williamu Johnovi ještě ke všemu rozuměl. Syn se chtěl vymanit ze stínu uznávané osobnosti. On sám měl podobnou zkušenost. Do salonku Throgmortonových ho přivedla touha uniknout z dusivého vlivu Rydera a jeho markrabství. Podobně jako William John potřeboval, aby ten motor fungoval. Vložil do něj mnohem víc než jenom peníze.

V sázce byla jeho pověst vůdce investičního syndikátu. Kdyby neuspěl... pohasla by naděje, že se mu v budoucnu podaří přilákat další investory.

Způsob, jakým si John William poradil se stávající situací, nebyl úplně správný, ale Rand ho přinejmenším chápal.

Pomalou přikývl. „Výborně. Takže teď víme, na čem jsme.“ Jeho největší přednost spočívala v tom, že dokázal ohodnotit možnosti a najít nejlepší východisko. Napřímil se v křesílku. „Teď musíme jasně definovat problémy.“

Felicia se ještě pořádně nevzpamatovala z toho, co se dozvěděla, tak jí připadalo, že definovat problémy je skvělý nápad. Nesmírně jí mrzelo, že otec a bratr byli tak proradní. Přímo pod nosem jí prováděli věci, o kterých neměla nejmenší tušení, a to jí hluboce otřásl. Vždycky si myslela, že svírá v ruce kormidlo domácnosti, a přitom neměla nejmenší tušení, kam se její domácnost řítí.

Soustředila se na lorda Cavanaugha, který se lehce zamračil, stáhl zamyšleně tmavé obočí a prohlásil: „Do výstavy zbývají pouhé tři týdny, takže se z ní už nemůžeme odhlásit. Kdybychom to udělali, přišli bychom o dobrou pověst. V téhle fázi bychom tím dali všem najevo, že se náš vynález nedá použít. A tomu se samozřejmě chceme vyhnout.“

Jeho lordstvo utkvělo pohledem na Williamu Johnovi. Felicia si už všimla, že Cavanaughovy oči mají nejteplejší hnědou barvu, jakou kdy viděla. Připomínaly jí hebký rozpuštěný karamel.

„Jsem názoru,“ pokračoval lord, „že za daných okolností se musíme držet našeho původního plánu

dokončit parní motor podle návrhů vašeho otce a představit ho pod názvem Throgmortonův parní vůz na výstavě. Když se nám to nepodaří,“ vrhl pohled na Felicii a podíval se opět na Williama Johna, „měl by William John po budoucnosti úspěšného vynálezce ještě dřív, než vůbec začala. Vyhýbali by se mu širokým obloukem všichni investoři,“ Cavanaugh znovu pohlédl na Felicii, „a pokud jsem to správně pochopil, nemáte prostředky na to, abyste pokračovali ve vynalézání na vlastní pěst.“

William John přikývl. „To všechno je pravda. Proto jsem tak usilovně pokračoval v práci, *musí* se mi podařit uvést ten motor do chodu a představit ho na výstavě.“

Cavanaugh naklonil hlavu. „V sázce je však mnohem víc než jenom vaše budoucnost.“

Felicia se málem nahlas zasmála, když viděla překvapení, které se zračilo Williamu Johnovi ve tváři. Velice dobře věděla, že vynálezci nedokážou myslet na nic jiného než na vynálezy. Zajímá je pouze jejich práce a nemají tušení, že existuje i něco jiného.

Ucítila, jak se na ni Cavanaugh znovu podíval, a pak slyšela, jak řekl: „Promiňte, jestli jsem si špatně vyložil to, o čem jste se před chvílí bavili, ale mám pocit, že když by nebylo peněz vyplacených dopředu za současný vynález, ocitla by se tahle domácnost na mizině.“

Felicia se podívala Cavanaughovi do očí a pochmurně přikývla. „Nemusíte se omlouvat, máte naprostou pravdu.“ Na okamžik se zarazila, nechala se zahřívát teplem jeho pohledu a pak shrnula neutěšenou finanční situaci. „Stručně řečeno,“ pohlédla

na Williama Johna, „pokud skončí tenhle poslední vynález neúspěchem, bude naše rodina finančně na dně. Nemáme příjmy z jiných zdrojů a nepodařilo by se nám udržet Throgmorton Hall. Museli bychom ho prodat.“

William John sebou trhnul. „Vážně?“ pronesl žalostně, jako by ji žádal, aby řekla, že je to jenom vtip.

„Vážně.“ Byl nejvyšší čas, aby si William John uvědomil, kam je všechno to vynalézání dovedlo.

„To ještě není všechno,“ pronesl Cavanaugh po chvíli. „Mělo by to i jiné neblahé následky.“

Felicia se na něj překvapeně podívala, ale jeho lordstvo se tvářilo neproniknutelně a nedalo se poznat, co se mu odehrává v hlavě. Dozvěděla se to z jeho úst.

„Tenhle projekt sice není první, na kterém se jako vůdce syndikátu podílím, ale patří v současné době k nejprestižnějším. A mé skupině investorů na něm nejvíc záleží. Pokud se mi nepodaří,“ probodl pohledem Williama Johna a potom se podíval na Felicii, „dostát slibu, který jsem jim dal, utrpí moje pověst a začnou mě považovat za nespolehlivého.“

Rand si teprve nyní, tváří v tvář možnosti – dokonce velmi vysoké pravděpodobnosti –, že Throgmortonův parní motor nebude korunován úspěchem, plně uvědomil, kolik toho je ve hře. „Samozřejmě by to pro mě také znamenalo citelnou finanční ztrátu.“ Ta ho však trápila ze všeho nejméně.

V salonku se rozhostilo ticho, jako by všichni stáli na okraji propasti a dělil je jen krůček od katastrofy.

William John se probral jako první, což nebylo příliš velké překvapení. Zavrtěl se a prohlásil. „V tom

případě se budu muset postarat, aby motor fungoval, jak jste slíbil.“

Z hlasu mu zaznívalo pevné odhodlání a Randa napadlo, jestli...

Znal však vynálezce natolik dlouho, že věděl, že když záleží na čase, dokonce i když hrozí nejzazší termín, není na ně spolehnutí.

Tlačily na něj vnější okolnosti a měl téměř fyzický pocit, že ho nahánějí do role, kterou ještě nikdy nesehrál. Nutí ho, aby opustil pohodlí důvěrně známé arény a pustil se po cestě neprobádaných rizik a nepředvídatelných výzev.

Přesto...

Opět se podíval na slečnu Throgmortonovou a pak Williama Johna. „Jsem stejného názoru. V tuhle chvíli nevidím pro nikoho z nás jiné východisko než pokračovat, uvést motor do chodu a předvést ho úspěšně na výstavě.“

William John přikývl, najednou rozhodný a sebejistý.

Rand se obrátil ke slečně Throgmortonové. Jestli to mají stihnout, budou potřebovat i její podporu.

Felicia opětovala jeho pohled. Teprve když povytáhl nepatrně obočí, pochopila, že čeká na souhlas, možná o něj dokonce prosí. Zamrkala, odkašlala si a pravila: „I já jsem stejného názoru. Nevidím jinou možnost než pokračovat.“ Až do tohoto okamžiku jí nebylo jasné, jak hrozné – nevyhnutelné a totální – důsledky by to mělo, kdyby se nepodařilo vynález dokončit.

Až v tu chvíli si plně uvědomila hrozbu, která jim visí nad hlavou.

Cavanaugh přikývl. „Takže jsme se domluvili.“

Rand se podíval na Williama Johna. „Vzhledem k tomu, jak je důležitý výsledek, to uděláme následovně. Zůstanu tady a budu vám pomáhat, dokud nebude motor hotový. Nevyznám se sice v mechanice tak dobře jako vy, umím však organizovat čas a zajišťovat zdroje. Jestli to chceme stihnout do začátku výstavy, bude muset všechno běžet jako na drátku.“

William John očividně neměl pocit, že se mu bude někdo dívat přes rameno, protože se celý rozzářil. „Nesmírně rád vám vysvětlím, jak ten motor funguje,“ prohlásil dychtivě. Pak se zarazil, zatoulal se v myšlenkách k vynálezu a dodal: „Dneska ho nemůžeme ještě rozebrat, protože je příliš horký, ale můžu vám ukázat dílnu a objasnit, v čem přesně spočívá současný problém, pokud si budete přát.“

Rand přikývl a zvedl se z křesílka. „To zní jako vynikající začátek.“

Pohlédl na slečnu Throgmortonovou. Seděla s rukama sepnutýma v klíně a malinko se mračila. Pak patrně vycítla, že se na ni dívá, protože pozvedla hlavu a Rand se jí vpil do zelených očí. „Uvidíme se později, slečno Throgmortonová.“

Felicia přikývla. „Lorde Cavanaughu. Nechám vám připravit pokoj.“ Směrem k bratrovi dodala. „Budu s vámi počítat na večeri.“

William John mávl neurčitě rukou a zamířil ke dveřím.

Rand vyrazil v jeho patách a v duchu zvažoval, do čeho se to proboha nechal namočit.

DRUHÁ KAPITOLA

Rand vyšel za Williamem Johnem do vstupní haly. Mladík ho dovedl ke dveřím, kterých si všiml při příchodu.

Někdo je zavřel, patrně proto, aby se z nich nelinul zápach, ale Williamovi Johnovi pach horkého kovu očividně vůbec nevadil, protože uvolnil zástrčku a pustil se dolů ze schodů. „Naše dílna zabírá skoro celé spodní podlaží. Můj otec ji nechal zařídit ještě v mládí a slouží nám až dodnes.“

Rand se za chůze po točitém schodišti zeptal: „Jak dopravujete do dílny těžké stroje?“ Schodiště bylo tak úzké, že by jím neprošel ani nejmenší motor.

„Ach, říkal jsem spodní podlaží, ne sklep. Pomezek za domem je níž než zahrada vepředu, tak tam máme dvoukřídlové dveře, které se otvírají na vydlážděný dvorek. Motory tak stačí jen zavézt dovnitř nebo ven.“

Opsali další zatáčku a William John se zastavil. „Zatraceně!“

Rand zůstal stát dva schody nad ním a podíval se mu přes hlavu na černý oblak zvedající se v prostoru pod schodištěm. Stoupal z něj odporný puch síry a kovu. Jedovaté výpary se vlnily a prosvítaly

mezi nimi obrysy ponků, obřího motoru a jakýchsi nástrojů rozestých po celé široké komoře s kamennými stěnami.

„Zapomněl jsem, že jsou zavřené dveře.“ William John si přitiskl ruku na ústa a nos a vnořil se do smrdutého oblaku. Proběhl přes místnost k velkým dřevěným dveřím, zápasil chvíli se zástrčkou a rozrazil obě křídla.

Oblak se nadzvedl a zase klesl. William se postavil na dlážděný dvorek a začal mávat zuřivě rukama, patrně ve snaze vehnat do dílny čerstvý vzduch, ale jeho pokus se minul účinkem. Zhluboka se nadechl a proběhl výpary zpátky ke schodišti. Vyšel po schodech k Randovi a povzdechl si. Podíval se dolů do dílny. „S prohlídkou budeme asi muset počkat do zítřka.“

Rand souhlasně zamumlal. „Patrně by nám moc neprospělo, kdybychom se nadýchali těch výparů.“ Otočil se a vydal se nahoru.

William ho následoval a dokonce i z jeho kroků znělo zklamání. „Můj pomocník Corby – dřív pomáhal tátovi – je na výbuchy zvyklý a dokáže si s nimi poradit. Postará se o to, aby tady hned brzy ráno všechno uklidili.“

Rand pouze přikývl. Vyšel do vstupní haly a střetl se s komorníkem.

Komorník středního věku, poměrně vysoký, s prořídlymi hnědými vlasy a majestátním chováním se okamžitě vypjal do pozoru a poklonil se. „Lorde Cavanaughu, vítejte na Throgmorton Hall.“ Komorník se napřímil. „Omlouvám se, že jsme byli při vašem příjezdu poněkud zaneprázdnění. Jmenuju se Johnson. Kdybyste během svého pobytu cokoliv

potřeboval, zazvoňte prosím a my vám s radostí vyhovíme. Slečna Throgmortonová mě požádala, abychom pro vás připravili pokoj. Jestli souhlasíte, můžu vám ho teď ukázat.“

Rand měl pocit, jako by se příjezdem na Throgmorton Hall ocitl v cizím a nevyzpytatelném světě. Komorník se choval sice naprosto vzorně, ale výbuch v domě pro něj znamenal pouze cosi, kvůli čemu byl poněkud zaneprázdněný. „Děkuju.“ Rand se na okamžik zarazil a hodnotil situaci, což přesně patřilo k jeho povaze. „Rád bych ze sebe smyl prach cesty.“

Komorník se opět poklonil. „Zajisté, mylord. Řeknu služebné, aby vám přinesla vodu. Když budete tak hodný, mohl byste mě následovat?“

Rand se otočil k Williamu Johnovi. Mladík tam stál a mračil se do podlahy. „Předpokládám, že se setkáme u večere.“

„Prosím?“ William John zamžoural jako sova, jako by se právě probрал z transu a zaměřil se opět na Randa. „Ach, ano. Bude mi potěšením.“

Rand potlačil nutkání zavrtět nevěřičně hlavou, ale místo toho jen přikývl a zamířil za Johnsonem nahoru. Alespoň jedna věc mu byla jasná. William John je stejně roztěkaný a duchem nepřítomný jako jeho otec.

Komorník uvedl Randa do hezké ložnice v severozápadním rohu prvního patra. Byla pohodlně zařízená, příjemně nepřeplácaná a světlá. Čalounění, záclony a přehoz na posteli byly z pruhované látky, ani typicky ženské, ani typicky mužské. Postel měla v hlavě nebesa, byla široká a bohatě obložená polštáři. Stály u ní dva noční stolky a nábytek doplňovala

komoda, vysoký prádelník, psací stůl se židlí s rovným opěradlem pod oknem a toaletní stolek se stoličkou v rohu.

Okna vedla na louku, jedno obrácené na sever a druhé na západ. Západním oknem pronikalo sluneční světlo pozdního odpoledne. Rand zaznamenal, že mu už vybalili zavazadla a na toaletní stolek vyrovnali kartáče a potřeby na holení, tak propustil postávajícího Johnsona a přešel k oknu orientovanému na západ. Přesně podle očekávání se z něj otvíral dokonalý výhled na příjezdovou cestu, nádvoří před vstupními dveřmi, na les za nimi a na okrasné křoviny víc na severu.

Pozorně si celou scénu prohlédl a přemístil se k druhému oknu. Bylo z něj vidět na východní okraj křovin a na stáje a dvůr před nimi. O něco dál na východě zahlédl upravenou zahradu, patrně růžovou, soudě podle bohatství a barevnosti květů.

Jak se tak díval, vyšla ze zadních dveří domu ženská postava a zamířila rázným krokem ke klenutému vchodu růžové zahrady, v ruce si pohupovala proutěným košíkem. Rand i na dálku poznal, že je to slečna Throgmortonová.

Znal Williama Throgmortonona něco přes čtyři roky a věděl, že má syna, na kterého je značně hrdý.

O dceři se starý vynálezce nikdy nezmněl.

Rand pozoroval, jak se slečna Throgmortonová zastavila uprostřed zahrady, odložila košík a zaútočila na vysoké keříky čínské, co musely být podle prudkosti jejích pohybů nůžky.

Rand se na ni soustředil takovým způsobem, že přestal vnímat okolí a viděl pouze ji, její štíhlou postavu korunovanou záplavou rudozlatých vlasů

prosvětlenou teplými paprsky slunce sklánějícímu se k západu. I na dálku z ní sálala vitalita. Z nějakého důvodu celá zářila a přitahovala všechny jeho smysly.

Jako magnet, neodolatelné, fascinující lákadlo.

Netušil, jak dlouho stál u okna. Ze zamyšlení ho vytrhly až kroky v chodbě a zaklepání na dveře.

Rand se k nim otočil, dveře se otevřely a do ložnice vstoupil jeho podkoní Shields, který v nouzi zaskakoval také jako osobní sluha.

„Ach, tady jste.“ Shields držel džbán se širokým hrdlem. Zavřel volnou rukou dveře a postavil džbán na toaletní stolek. „Vybalil jsem vám a vykartáčoval na večer modrý kabát. Přejete si ho vzít na sebe?“

Rand přikývl. „Ano, to je dobrý nápad.“

„My tady nějakou dobu pobudeme?“ zeptal se Shields.

„Přinejmenším pár dnů,“ odpověděl Rand.

Shields nespokojeně zamručel. „Ještě štěstí, že jsme byli na cestě na Raventhorne. Máme s sebou alespoň nějaké náhradního oblečení.“

Rand se otočil zády k oknu a opřel se o parapet. „Co si myslíš o zdejší domácnosti?“

„Navzdory tomu, co jsme zažili při příjezdu, mi tenhle dům připadá dobře vedený. Poklidný, uspořádaný, i když možná trochu výstřední. Všichni do jednoho tady pracují již dlouhá léta a v případě těch mladších tady před nimi sloužili jejich rodiče. Zaměstnanci působí spokojeně a podle všeho zapustili kořeny a cítí se jako doma.“

„Ten výbuch je nevyvedl z rovnováhy?“

„Zdá se, že jsou na podobné nehody zvyklí. Údajně při nich ještě nikdo neutrpěl újmu na zdraví. Vždycky se prý jenom ozve velká rána a vyvalí oblaka kouře.“

Rand ještě jednou přikývl. Dobře vedená domácnost a spokojení zaměstnanci svědčí o schopnostech pána domu. Nebo v tomhle případě paní domu.

Odlepil se od parapetu a podíval se znovu z okna.

„Platí tady venkovský čas, takže večere se podává v šest hodin,“ oznámil Shields. „Můžu pro vás ještě něco udělat?“

Rand zavrtěl hlavou. „Pro dnešek je to všechno.“ Zalétl pohledem ke stájím. „Jak se mají koně?“ Koupil ten pár teprve před dvěma měsíci. Koně byli ještě mladí a poměrně divocí.

„Ta rána a zápach je vyplašily, ale stále jsou dost daleko do domu, tak se zase rychle uklidnili.“

„Výborně.“ Rand se odmlčel a pak dodal: „V následujících dnech tě nebudu moc potřebovat, jenom bych chtěl, abys dával pozor na koně a informoval mě, kdybys zaslechl nebo zahlédl něco podivného.“

„Provedu,“ přislíbil Shields. „Jestli mě opravdu nepotřebujete, půjdu si dát čaj.“

Rand slyšel, jak se otevřely a zabouchly dveře. Zatoulal se očima opět ke slečně Throgmortonové.

Stále zápasila s růžemi.

Rand zaváhal. Zvažoval nutkání sejít dolů a prohodit s ní pár slov. Nebyl si tak úplně jistý o čem. Podle energie, se jakou útočila na růže, ještě úplně nezpracovala odhalení, ke kterým došlo po jeho příjezdu.

Rand měl pocit, že slečna nemá jeho syndikát příliš v lásce. A co víc, chová zášť k vynalézání jako takovému... postoj, který mu neušel při rozhovoru v salonku. Ta zášť má hlubší podstatu než jen ženský nesouhlas s vylomeninami malých kluků.

Přesto bude potřebovat, aby jim pomohla. Bez její podpory se Johnu Williamovi nepodaří vynález

nikdy dokončit, rozhodně ne během nadcházejících tří týdnů, a přitom právě tenhle termín je klíčový.

Rand si nebyl jistý, co by mohl udělat konkrétně on sám. Přinejmenším se však postará, aby zůstal mladý vynálezce soustředěný na otcovo nedokončené dílo. William John se bohužel nechá příliš snadno rozptýlit jinými nápady, což je slabina všech vynálezců. Nebo alespoň těch, jež Rand dosud poznal.

Ze zkušenosti věděl, že čas je veličina, které vynálezci jen zřídka věnují pozornost.

V tomto případě však hraje rozhodující roli.

Rand se opět zaměřil na slečnu Throgmortonovou.

Vytáhl hodinky, podíval se, kolik je hodin, zastrčil je zpátky do kapsy a zamířil ke dveřím.

Před večerí se ještě stihne projít.

Felicia stříhala s vervou růže. Popadla levou rukou odkvetlý květ a pozvedla pravičkou nůžky. *Cvak!* Odhodila květ do košíku a natáhla se po dalším.

Doufala, že se jí tou činností podaří upustit tlak, který se v ní nahromadil. A skutečně, stačilo jen vyjít z domu, nadýchat se trochu čerstvého vzduchu, a hned jí bylo trochu lépe. Polevil výbušný hněv rozdmýchaný netušenou zradou ze strany bratra a otce a zůstala po něm jen tupá bolest.

Cvak.

Do otce se nemohla pustit, byl mrtvý. A co se bratra týká... s tím by si to *mohla* vyřídit. Potřebuje však, aby zůstal soustředěný na práci – potřebuje to nejen ona, celá její domácnost, ale i příliš pohledný lord Cavanaugh a jeho investiční syndikát. Ničemu by nepomohlo, kdyby si bratra podala.

Cvak.

Kromě toho znala Williama Johna natolik, že věděla, že by neprojevil sebemenší lítost a vůbec by nechápal, proč se rozčiluje. Udržovat ji v přesvědčení, že peníze na domácnost pocházejí z honorářů za předchozí vynálezy, považovali s otcem za nejjednodušší řešení.

Nechtěli, aby si dělala starosti, že utrací prostředky vyplacené dopředu za něco, co ještě nefunguje.

Jejich lest však přesto bolela.

A měla teď ještě větší strach, v čemž patrně nebyla sama. Dokonce i William John působil nejistě. Jako by ho trápily pochybnosti.

Během posledních týdnů byl stále neklidnější, takovou nervozitu u něj ještě nezažila. Teď věděla, co ji způsobilo. Otec s bratrem se tentokrát nechali zatáhnout do hazardní hry, která by se nemusela vyplatit.

Felicia popostrčila nohou košík a hmátla po dalším zaschlém květu.

Při předchozích projektech vždycky trvala na tom, aby otec s bratrem čerpali pouze z kapitálu, který mají k dispozici, a nechali stranou rezervu pro případ nouze, kdyby neuspěli. Tentokrát však žádná rezerva nezůstala. Nebylo z čeho čerpat, pokud by se vynález nepodařilo dokončit.

Nepadli by do měkkého, ale pěkně tvrdě na zem.

Cvak.

Museli by prodat Throgmorton Hall a propustit zaměstnance. Což by byla pro všechny nesmírná rána, protože Throgmortonovi žili na panství už po celé generace. A ze všech nejvíc by ztráta domu zasáhla právě Williama Johna. Bez dílny by byl jako

tělo bez duše. A co se jí týče... Felicia netušila, co by pro ni taková budoucnost znamenala, věděla jen, že by nepřinesla nic dobrého. Absolvovala společenskou sezonu v Londýně a vůbec ji nenadchla. Stejně jako se jí nelíbil život v hlavním městě. Byl na její vkus příliš povrchní. A ve čtyřiaadvaceti teď mohla jen doufat, že se jí podaří uchytit jako placená společnice nebo neplacená chudá příbuzná v domácnosti nějakého vzdáleného příbuzného.

Nepatřila však k ženám, které se podávají zoufalství. Takovou trpitelskou pózu si nemohla dovolit. Věděla, že vyhnout se propasti, která se před nimi otvírá, se dá jediným způsobem – William John musí ten upravený parní motor uvést do chodu.

Cvak.

Pokud chce zachránit domácnost, dům a sebe samu, nezbyvá jí nic jiného než se postarat o to, aby zůstal bratr soustředěný na práci a nezatěžovaly ho jiné starosti.

William John byl sice o rok starší, ale už dlouhá léta se o něj starala a zametala mu cestu.

Na šterkovém chodníčku kolem domu zakřupaly vzdálené kroky a Felicia pozvedla hlavu. Přes trávník k ní mířil lord Cavanaugh, kterého si na základě své roční zkušenosti z Londýna okamžitě zařadila do kategorie *příliš-hezký-než-aby-z-toho-vzešlo-něco-dobrého*. Nevyrazil na procházku, na to kráčel příliš odhodlaně. Patrně ji zahlédl a chce si s ní promluvit.

Felicia ostentativně ustříhla další květ a pozorovala, jak se k ní blíží. Přes sto osmdesát centimetrů vysoký, s širokými rameny, vypracovaným hrudníkem, úzkými boky a dlouhýma svalnatýma nohama. Skýtal

úchvatný pohled, dokonale stavěný a také o něco starší. Felicia odhadovala, že mu bude něco přes třicet. Stále měl na sobě oděv, ve kterém přijel – módně střížený kabát, košili z kvalitní bavlny, úhledně uvázanou vázanku barvy slonové kosti, těsné padnoucí žlutohnědé kalhoty a vysoké jezdecké boty. Střízlivý styl, vybraná krejčovská práce a drahá látka hovořily o džentlmenovi z horní příčky vysoké společnosti, ale Felicia mu dala nálepku nebezpečně hezkého hlavně kvůli rysům obličeje. Tmavé, kaštanově hnědé, podle poslední módy zastřížené vlasy se mu vlnily podél tváře, ze které vyzařovala chladná vypočítavost spojená s panovačnou namyšleností vlastní vyšší šlechtě.

Byl koneckonců synem markýze.

V ostře řezaném, téměř strohém obličejí mu vystupovaly výrazné lícni kosti, římský nos a pevná ústa nad hranatou bradou. Oči barvy rozpuštěného karamelu lemovaly překvapivě husté řasy a nad nimi se klenulo tmavě hnědé obočí.

Ty karamelové oči se teď upíraly na ni. Felicia si s nelibostí uvědomila, že ji jejich intenzita připravuje o dech. A ten pocit se zvyšoval každým krokem, o nějž se k ní přiblížil.

A nebyla jediná, na koho už stačil lord Cavanaugh zapůsobit. Otcova sestřenice Flora, která s nimi bydlela a dělala Felicii formálně gardedámu, mu podlehla v okamžiku, kdy jí těsně po výbuchu pomohl na lavičku pod schody.

Flora zaslechla jeho jméno při představování, a jakmile se vzpamatovala, nešla s nimi společně do salonku, ale vydala se nahoru do ložnice a prolistovala svou korespondenci.

Flora si dopisovala se spoustou dam, které se stejně vášnivě jako ona zajímaly o nejčerstvější novinky ze života vyšší společnosti.

Felicia se díky Floře dozvěděla, že lord Randolph Cavanaugh je druhorozený syn zesnulého markýze z Raventhorne, zámožný a ve všech směrech nesmírně žádaný, což nebylo žádné překvapení. Ale k velké nevoli urozených dam se vyhýbá plesovým sálům, a není tudíž ženatý. Felicia musela uznat, že ji to překvapilo a vyvolalo to jednu otázku – čistě ze zvědavosti. *Jaká by musela být dáma, která by lorda Randolpha zaujala?*

Předmět její pouhé zvědavosti dorazil k růžové zahradě. Felicia koutkem oka pozorovala, jak se sklání pod klenutým průchodem a zpomaluje, pohled stále upřený jejím směrem. Potom se rozhlédl po růžích, zastavil se metr před ní a opět se na ni podíval.

Felicii se vůbec nelíbilo, že jí ten pohled rozechvěl všechny nervy v těle. Ještě než stačil lord promluvit, střelila po něm pohledem a oznámila mu: „Dodržujeme venkovský čas. Večere se bude podávat v šest hodin.“

Lord Cavanaugh povytáhl zlehka jedno obočí. „O tom jsem byl již informován.“

Měl hluboký hlas připomínající předení kočky.

Felicia stiskla rty, vystrčila bradu a natáhla se po dalším květu. Jakákoliv činnost je dobrá, hlavně že bude mít důvod odtrhnout oči. Musela uznat, že Cavanaugh jí vyrazil dech, když se v salonku zeptal, co si myslí. Jestli souhlasí s tím, že budou pokračovat v započaté práci... i když si nebyla jistá, zda by ji vzal na vědomí, kdyby byla jiného názoru.

Džentlmen jako on má v sobě zakořeněné slušné vychování a řídí se jím patrně naprosto automaticky. Otázka na názor ještě neznamená, že ho zajímá, co si skutečně myslí, a byla by blázen, kdyby tomu přikládala jakoukoliv váhu.

Cvak.

„Zahlédl jsem vás a napadlo mě, že se půjdu nadýchat čerstvého vzduchu a zabiju dvě mouchy jednou ranou.“

Felicia vnitřně strnula. Čerstvý vzduch by chápala, co jiného však chce ještě zabíjet?

Rychle probrala v duchu všechny možnosti, a když se jí nedostalo žádného vodítka, přišla sama s odpovědí. Přemýšlení jí zabralo pouhou vteřinu. Usoudila, že bude lepší, když převezme iniciativu do vlastních rukou. Dozví se o Cavanaughovi z jeho otázek stejně mnoho, jako se on dozví z odpovědí, které mu bude ochotna poskytnout. Přestala se stříháním a vrhla po něm pohledem. „Co si přejete vědět?“

Na lordových rtech zahrál lehký úsměv a Felicia měla okamžitě o důvod navíc, aby se nedokázala pořádně soustředit. Pak se však Cavanaugh naštěstí trochu uvolnil, vrazil ruce do kapsy a zadíval se do země, jako by vážil svá slova.

Rand se musel podívat do země, aby zakryl potěšený úsměv.

Reakce slečny Throgmortonové ho utvrdila v počátečním nejasném dojmu, že se jedná o mladou ženu neobvyklé inteligence. Což nebylo příliš překvapivé, když se vzalo v úvahu, že je dcerou Williama Throgmortonova, chtěl se však v tom názoru utvrdit. Pokud je skutečně správný, bude se jim daleko lépe

spolupracovat a bdít nad Williamem Johnem, aby dokončil parní motor.

Přesto potřeboval vteřinu dvě, aby rozmyslel, co říct. Slečna Throgmortonová působila... naježeně. Poněkud nevráživě. Mimo jiné chtěl zjistit, z jakého důvodu. Zhluboka se nadechl, a aniž vzhlédl, pravil: „Promiňte, jestli jsem si to špatně vyložil, ale během našeho sezení v salonku jsem nabyl dojmu, že... máte výhrady vůči vynálezům. Buď vůči vynálezům vašeho otce a bratra, nebo vůči vynalézání jako takovému, to nedokážu přesně říct.“ Pozvedl hlavu a setkal se s jejíma očima, zelenýma jako svěží letní tráva. „Vzhledem ke stávajícím okolnostem bych rád věděl, co vás vede k takovému postoji a co vám přesně vadí.“

A pokud vám skutečně něco vadí, jestli se mi postavíte do cesty. Jestli budete házet klacky pod nohy nejenom mně, ale i mým investorům a Williamu Johnovi.

Tahle slova nevyslovil nahlas, ale slečna Throgmortonová přimhouřila oči takovým způsobem, že mu bylo jasné, že přesně chápe, co má na mysli.

Stála tam s nůžkami ve svěšené ruce a upřeně se na něj dívala. Pak stiskla rty a obrátila se zpátky k růžovému keři. „Vynálezy mi vůbec nevadí.“ Natáhla se po zaschlém květu. „Výhrady mám vůči vynálezům.“

Zarazila se, jednu ruku na odkvetlé růži, v druhé nůžky. Ale nerozmáchla se jimi. Rand téměř slyšel, jak uvažuje, zda vysvětlit, či nevysvětlit svůj postoj. Za daných okolností jí muselo být jasné, že má důvod, a dokonce i právo na to, aby ho znal.

„Tuhle pravdu jsem zjistila už před mnoha lety,“ pravila napjatým, úsečným hlasem. „Když dojde na cokoliv, co má dopad na jejich vynalézání, chovají se

jako naprostí sobci. Žijí a dýchají jen pro svou práci a jsou hluchí a slepí vůči svému okolí, nezajímá je dům, pozemek, zaměstnanci, přátelé, rodina. Můj otec a bratr jsou toho zářným příkladem. Dům by se kolem nich mohl doslova rozpadat a vůbec nic by nezaznamenali. Bylo by jim to úplně ukradené a všimli by si toho, teprve až když by je to přímo omezovalo v práci. Pak by vzali na vědomí, že je cosi v nepořádku, ale muselo by to být něco nesmírně důležitého, aby tomu věnovali alespoň špetku pozornosti.“

Když teď Felicia konečně odpověděla na otázku, kterou ještě nikoho nenapadlo položit, otevřela tím skříňku naplněnou dlouho potlačovanými křivdami. Vyvalilo se z ní tak hluboké rozhořčení, že bylo snadnější pokračovat než si dávat pozor na jazyk. „Zažila jsem, jaký dopad mělo otcovo bezmezné zanícení pro vynálezy na mou matku. Pocházela z rodiny Walpoleových, postavené ve společnosti na vyšší příčce než rodina mého otce. Ale brali se z lásky a jsem si jistá, že se milovali až do samého konce. Otcovy vynálezy však měly vždycky přednost. Za celý jejich manželský život polykaly společné úspory a máma zůstala odříznutá od společnosti. Nestýkala se dokonce ani s malým okruhem místních. Nemohla přijímat hosty, někdy celá léta. Dostávalo se jí sice laskavých pozvání, nešla by však sama na večírek, a táta si nikdy neudělal čas, aby ji doprovodil. Po dlouhá léta jsme se nesmírně uskrovňovali, máma šetřila, co mohla, bojovala s nouzí a schraňovala drobné, které zbyly po otcově plnění rodinných fondů, abychom měli co na stůl. Ne že by otec s bratrem vnímali, co jíme. Naši zaměstnanci při nás naštěstí drželi v dobrých

i ve zlých časech, i když v dobách manželství mých rodičů ty časy bývaly většinou zlé.“

Cavanaugh přešlápl z nohy na nohu. „Váš otec je považován za velice schopného vynálezce. Vím, že dosáhl mnoha úspěchů.“

Felicia se posměšně zasmála. „Ano, byl úspěšný, ale z finančního hlediska byly jeho úspěchy bezvýznamné. Všechny přinesly jisté peníze, ale ne tolik, aby pokryly otcův hlad – a nyní hlad Williama Johna – po nejnovějších pístech, ventilech, válcích a dalších vymoženostech. Vždycky se našlo něco, co prostě museli mít. Jejich náklady byly, a stále jsou, nekonečné.“

Felicia spíš vycítila, než uviděla, jak Cavanaugh pozvedl hlavu a rozhlédl se po dobře udržovaném domě, trávnicích a zahradě.

„Přesto se zdá, že jste si poradili.“

Felicia se ještě jednou neradostně zasmála. „Až do teď.“ Odmlčela se a klidnějším tónem pokračovala: „Viděla jsem, jak vynálezy zničily matce život. Zjistila jsem, že je to vášeň, nad kterou nezvítězí ani láska. Když onemocněla, převzala jsem na její přání vedení domácnosti. Na rozdíl od ní mám dobrou hlavu na čísla a dokázala jsem být neústupnější. Přela jsem se s otcem a tlačila na něj tak dlouho, až jsem ho přiměla dávat stranou peníze na domácnost. Máma zemřela před osmi lety. Největší otcovy úspěchy se dostavily až po její smrti a dařilo se mi hospodařit s prostředky na domácnost tak, že jsem udržela loď Throgmortonových nad vodou.“ Felicia se zarazila. „Nebo jsem si to alespoň myslela.“

Po chvíli se otočila, odhodila uschlý květ do košíku, pozvedla oči a setkala se s Cavanaughovým

pohledem. „Musím také přiznat, že mám hluboký, přetrvávající odpor k celému procesu vynalézání. Kdybych věděla, jak vypadá situace, a kdyby záleželo po otcově smrti na mně, udělala bych pod celým projektem s parním motorem tlustou čáru a vrátila vám nevyčerpané prostředky.“ Sklonila hlavu, obrátila se na patě a postavila se dalšímu růžovému keři. „William John by však nesouhlasil a je nejenom muž, ale také o rok starší.“ Ustříhla další zaschlý květ a mnohem vyrovnaněji dodala: „Kromě důvodu, který udal – že si chce udělat jméno jako vynálezce –, předpokládám, že cítí povinnost dokončit motor podle otcových představ, aby mu vzdal něco jako hold.“

„To chápu,“ zamumlal Rand, pohled upřený na její profil.

„Možná je to pochopitelné, ale je to také rozumné?“ Felicia ustříhla další květ, pohybem svědčícím o znovuvzkříšeném rozhořčení.

Než stačil Rand zformulovat odpověď, ostře se po něm podívala, až ho téměř probodla pohledem a prohlásila: „Souhlasila jsem, aby William John po otcově smrti pokračoval v práci na motoru jenom proto, že jsem se domnívala, že stále dostáváme peníze... že plynou z honorářů za předchozí vynálezy.“

Obrátila se zpátky k růžovému keři. Rand viděl jen její profil, ale i ten byl nekompromisní. Za obět nůžkám padl další květ.

„Jak otec, tak William John mě udržovali v mylné představě, odkud ty peníze pocházejí. Nejenom že mě povzbuzovali, abych věřila něčemu, co není pravda, dokonce mi lhali do očí. Oba a neustále. Úmyslně mě podvedli.“ Rand sebou téměř trhl, když ustříhla

další květ. „Abych si myslela, že nám nic nechybí, nebo že máme peníze alespoň na nejnужnější, aby mohli pokračovat nerušeně ve vynalézání. Koupili si moji podporu lhaním.“

Rand najednou zjistil, že ho probodávají zelené oči ostré jako dýky.

„Určitě si dokážete představit, jaký z toho mám pocit.“

Rand si to dokázal představit.

„A jaký vztah mám k vynálezům a vynalézání.“

Rand to chtěl vědět a nyní znal pravdu. Sklonil hlavu, zadíval se na obrubník dlážděného chodníčku, zpracovával, co vyslechl, význam skrytý za vyřčenými slovy, a poupravoval strategii.

Znal tolik vynálezců, že věděl, že slečna Throgmortonová nepřehání. Emocionální a fyzická lhostejnost, které popsala, nebyly nic neobvyklého a pramenily z jednostranného zanícení nasměrovaného pouze na vynálezy.

Co se týkalo bolesti způsobené tím, že ji obelhal... Moc dobře věděl, jak bolí, když vás zradí blízký člověk, kterému důvěřujete, ať už je to muž, nebo žena.

To poznání v něm vzbudilo nečekaný pocit blízkosti a souznění.

Bohužel nemohl napravit nic z toho, co slečnu Throgmortonovou potkalo v minulosti, stejně jako nemohl změnit svou vlastní.

Zkušenost ho naučila, že jediný účinný způsob je postupovat vpřed a dívat se do budoucnosti.

Pozvedl hlavu, chvíli si slečnu prohlížel a pak tiše řekl: „Jen mezi námi, financuju sice vynálezy a chci

pracovat po boku vašeho bratra, aby dovedl současný projekt ke zdárnému konci, ale rozhodně bych si všiml, kdyby se kolem mě začal rozpadat dům, zaznamenal bych dokonce první praskliny.“

Felicia po něm vrhla postranním pohledem a krátce se mu podívala do očí. „Jste investor, ne vynálezce.“

Rand se upjatě usmál. „To je pravda.“ Nechtěl, aby ho zařadila právě do tohohle šuplíku.

„Hmmm,“ zamumlala Felicia a uštípla další květ.

Rand hltal očima její obličej, lemovaný bohatou záplavou rudozlatých prstýnků vlasů, tak lákavou, že by do ní nejradši zabořil prsty, dokonalou pokožku barvy medu a mléka, zlehka pozlacenou letním sluncem.

A rozhodně bych si všiml, když bys byla nešťastná, sklíčená nebo kdybys trpěla, zejména kdyby to bylo kvůli něčemu, co jsem sám způsobil.

Ta slova zůstala jen v jeho hlavě. Byl natolik moudrý, že si je nechal pro sebe.

Napřimil se a zachytil rychlý pohled, který po něm vrhla. „Děkuju, že jste se mi svěřila.“ Dál se jí díval upřeně do očí. „Nemůžu slíbit, že tenhle projekt dopadne tak dobře, jak jsme doufali, ale ujišťuju vás, že udělám všechno proto, abych vás co nejrychleji zbavil tíhy otcova vynálezu, která leží nejen na vás, ale i na celé vaší domácnosti.“

Felicia mu nepokrytě zapátrala ve tváři. „Myslíte, že je to možné? Že se Williamu Johnovi podaří vyřešit problém závěrečné fáze projektu a že to stihne ve stanoveném termínu?“

Rand neuhnul pohledem. „To nemůžu říct. Jediné, co vím, je, že nám nezbyvá nic jiného než

pokračovat a udělat všechno, co je v našich silách, abychom Williama Johna v jeho snažení podpořili.“

Felicia pohlédla směrem k domu. Rand si na okamžik myslel, že jen přikývne a ukončí rozhovor, ona však místo toho vystrčila bradu a pravila: „Děkuju, že jste nám přislíbil podporu.“ Zarazila se a dodala: „Nemám sice velkou radost, že se bude v projektu pokračovat, ale chápu situaci a smířila jsem se s tím, že nám nic jiného nezbyvá. Že za daných okolností všichni potřebujeme, aby byl korunován úspěchem.“ Pak se Randovi opět podívala do očí a naklonila elegantně hlavu. „Věřte mi, že neprovedu nic, co ztíží cestu k požadovanému cíli.“

Rand přikývl. „Děkuju.“ Dostalo se mu ujištění, kvůli kterému přišel. Ustoupil o krok dozadu. „Uvidíme se na večeri.“

Felicia zamumlala odpověď a začala se opět věnovat růžím.

Rand se otočil, vyšel ze zahrady, pak si zastrčil ruce do kapes a zamířil přes trávník. Po cestě do zahrady předtím minul otevřené dveře do dílny. Zvedl se větřík a téměř rozfoukal sirnatou mlhu. Rand zahnul na západ. Zacházkou kolem domu získá čas, aby si utřídil myšlenky, a také bude moct trochu obhlédnout terén.

Co se zkoumání terénu týče, měl by zjistit, jak se slečna Throgmortonová jmenuje křestním jménem. I když se s ní patrně nesblíží natolik, aby ho někdy použil, což je nesmírná škoda. Je to fascinující bytost. Inteligentní, pohotová a schopná, natolik chytrá, aby si omotala kolem prstu každého muže.

Přesně ten druh chytré mladé dámy, proti kterým se již před dávnou dobou obrnil.

Za daných okolností stejně nepřipadá v úvahu, aby si s onou dámou cokoliv začal.

Sice si dobře uvědomuje, jak ho přitahuje, ale to ještě neznamená, že s tím něco podnikne.

Po trávníku na Throgmorton Hall teď kráčí z jediného důvodu – musí se postarat o to, aby Throgmortonův parou poháněný vůz oslavil náležitý debut na nadcházející výstavě.

Kdyby se to nepodařilo...

Na rozdíl od Throgmortonových by se neocitl na mizině, ale přesto by utrpěl citelnou ztrátu.

Je jasné, že slečna Throgmortonová jim nepomůže aktivně. Jak by také mohla? Ale souhlasila, že se bude starat o domácnost a vytvářet zázemí, aby se mohli s Williamem Johnem soustředit na práci. Už to samo o sobě je skvělé a víc po ní nemůže chtít.

Rand pokračoval dál, přešel za křupání štěrku nádvoří a dostal se k hlavním dveřím, kterými vyšel z domu.

Když stoupal po schodech k zastřešené verandě, musel si v duchu přiznat, že by byl mnohem radši, kdyby slečna Throgmortonová projevovala skutečný zájem – zapojila se do projektu jako nadšená, a ne jenom jako velice neochotná podporovatelka.

Dostalo se mu však jasného ujištění, že stojí na jejich straně, a poté, co si vyslechl důvody její nelibosti, chápal, že po ní nemůže žádat víc.

Tohle ti bude muset stačit. Ta slova mu zněla v uších, ještě když otvíral dveře a vstupoval do haly.

TŘETÍ KAPITOLA

Felicia vešla jako každý den v osm hodin ráno do salonku, kde se podávala snídaně. Večeře předchozí den byla naprosto poklidná a značně strojená záležitost. Ona stále bojovala s odhalením, které přinesl příjezd lorda Cavanaugha, William John se kabonil a mumlavě zvažoval, co mohlo způsobit výbuch, a Cavanaugh se zdržel jakéhokoliv komentáře a netlačil na něj, jako by čekal, až přijde sám s nějakým řešením. Po většinu času si povídal s Florou a s ostatními prohodil jen pár slov.

William John už seděl jako obvykle na svém místě, mračil se výhrůžně na jakési náčrtky a usrkával při tom kávu. Felicia však málem nadskočila, když se ze vzdálenější židle u kulatého stolu zvedl lord Cavanaugh.

Oči se jí rozšířily víc, než by sama chtěla, ale podařilo se jí usmát a poměrně vyrovnaně pokynout, že se má opět posadit. „Dobré ráno, mylord.“ Čekala jsem, že se uvidíme nejdřív těsně před polednem. „Spalo se vám dobře?“ Zamířila k servírovacímu stolku.

„Ano, děkuju.“ Cavanaugh se zase posadil. „Postel je pohodlná a klid venkova mi přišel po neustálém hluku hlavního města jako požehnání.“